

Povinciaaltje met airbag

Vorig jaar was ik een dagje op stap met communicatiecollega's van een aantal ROC's. We spraken af bij de school van één van hen, een middelgroot ROC in een middelgrote provinciestad. Ik keek mijn ogen uit. Detectiepoortjes, bewaking, pasjescontrole.... en een heleboel leerlingen die dat de gewoonste zaak van de wereld vonden. Toen we het later aan tafel hadden over de toenemende problematiek van radicaliserende jongeren, begon ik helemaal met mijn oren te klapperen. Meisjes (niet één, meerdere!), die na een zomervakantie niet terug keren naar school. Jongens die werden geronseld op het schoolplein als jihad-strijder. Het ging over de nauwe banden met politie en AIVD die de school onderhield. Social media die werd gemonitord. En over het crisiscommunicatieplan dat al op de plank lag, mocht het mis gaan.

Ik voelde me een provinciaaltje, het meisje van groen in de grote boze buitenwereld. Terwijl we toch echt niet in Amsterdam waren. Tegelijkertijd voelde ik me ook bevoorrecht. Dat hadden we toch maar mooi niet op onze groene scholen. Zelfs Life College van Lentiz, gelegen in een achterstandswijk in Schiedam met minstens 50% allochtone leerlingen, heeft geen detectiepoortjes. Blij, trots en ook opgelucht was ik en dat kleine beetje onrust woof ik weg. Tot de aanslag op Charlie Hebdo.

Een onverwachte, wrede aanslag die zo dichtbij kwam, dat ieders gevoel van veiligheid erdoor werd geraakt. Geen ver van mijn bed show meer, maar realiteit voor ons allemaal. Volgens mijn ROC-collega's is het niet de vraag óf er een keer een aanslag op een school in Nederland plaatsvindt, maar waar en wanneer. Het is een maatschappelijk probleem, maar wel één waar elke school iets mee moet. Al was het maar voorbereid zijn op het ergste scenario. En dat klinkt dan ook eigenlijk heel logisch. De kans dat je een auto-ongeluk krijgt, is zeer klein. En toch zijn alle auto's uitgerust met een airbag.

Behalve een crisis(communice)plan, is het natuurlijk nog beter om je te verdiepen in de problematiek en het onderwerp bespreekbaar te maken. Daarom staat het onderwerp radicalisering centraal in dit nummer van het Kies Kleur in Groen Magazine. Je leest er achtergronden, hoe ROC's hiermee omgaan en tips. Ook interviewden we socioloog El Hadioui, die ons een inkijkje geeft in de diverse werelden waar jongeren zich bewegen.

Inderdaad, we kregen bij het schrijven van het coverartikel veel reacties als 'dat is niet binnen groen'. En laten we hopen dat dat inderdaad zo is én blijft. Maar we kunnen niet doen alsof het niet bestaat. En voorzorgsmaatregelen kunnen nooit kwaad. De mooiste en veiligste auto's..... hebben immers ook de meest geavanceerde en mooiste airbags?

Mirjam Kuggeleijn,

Eindredacteur van het Kies Kleur in Groen Magazine